RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 62.891 van 31 oktober 1996
in de zaak A. 69.181/VII-14.181.

In zake : het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van de stad KORTRIJK,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat F. KENIS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Sint-Michielslaan 55/10

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat op 31 mei 1996 door Advocaat F. KENIS, namens het het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van de stad KORTRIJK werd ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van :

> "de beslissing van 29 maart 1996, ter kennis gekomen op 1 april 1996, van het Comité van Toezicht voor E.S.F. doelstelling 3, waarbij de projectaanvraag, aangediend tot het bekomen van een subsidie in het kader van het E.S.F. (Europees Sociaal Fonds) wordt afgewezen";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. STEVENS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 4 september 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 september 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. VERBIEST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. KENIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat F. RAYMAEKERS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur J. STEVENS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij omtrent het nadeel in het verzoekschrift doet gelden wat volgt :

> "1. Het project waarvoor de financiering werd aangevraagd is een project dat opgestart werd verschillende jaren geleden, met mede subsidiëring van andere instellingen, en gericht was op de opleiding van laaggeschoolde werklozen.
> Sinds verschillende jaren werd, op vraag van de Vlaamse Gemeenschap, een subsidiëringsaanvraag

ingediend bij het Europees Sociaal Fonds (via de Vlaamse Administratie)

In functie van deze subsidiëring werd een project opgestart met een tewerkstelling van het equivalent van ca 9 personen (te financieren via de middelen van het Europees Sociaal Fonds) gericht op een 40-tal werklozen die in het kader van het project aan een tijdelijke (gesubsidieerde) betrekking geholpen worden (meer bepaald is er een loonsubsidie in het Weerwerkstelsel).

2. Door de weigering van subsidie beschikt verzoeker niet meer over de middelen om de twee begeleiders aan het project te betalen. Het wegvallen van de begeleiders betekent het einde van het hele project vermits de subdidiëring van o.m. de loonlast van de werklozen, maar gebeurt op voorwaarde dat er een begeleiding is.

Deze schade geleden zowel in hoofde van verzoeker als in hoofde van de personeelsleden en de deelnemers, is niet meer adequaat te herstellen aan het einde van een gewone vernietigingsprocedure.

De schade is uiteraard ook niet enkel materieel maar ook moreel : na werklozen een opleidingsproject te hebben aangeboden, moet dit project zo maar stopgezet worden, wat uiteraard een zeer negatief imago oplevert voor het lokaal bestuur, zowel t.a.v. de werklozen als t.a.v. de andere besturen.

3. Verder houdt de weigering van subsidiëring voor het jaar 1996 de facto in dat ook voor de volgende jaren een subsidiëring in feite onmogelijk wordt.

Vanaf het jaar 1997 worden immers geen individuele projecten meer gefinancierd maar enkel zogenaamde ’consortiums’ d.w.z. samenwerkingsverbanden op bovenlokaal of subregionaal niveau waarbij iedere organisatie een deel van een project realiseert (zie p. 7 nota ’Criteria trajectbegeleiding en p. 11, n° 7 waarbij een uitzondering voor het jaar 1996 wordt toegestaan)

Het spreekt vanzelf dat organisatie en besturen wiens projecten voor het jaar 1996 uit de subsidiëring werden geweerd, niet als partners zullen worden aanvaard in een consortium.

4. Het aldus door verzoeker geleden nadeel en is onherstelbaar in de zin van de rechtspraak van de Raad.

Ten indicatieve titel verwijst verzoeker naar Uw arrest n° 45.913 dd. 01.02.1994 waarbij als een voldoende nadeel aangezien wordt dat de verzoeker werkloos is en dat zijn kansen om een soortgelijke betrekking te vinden als die waarvoor hij de benoeming van een concurrent bestrijdt onbestaande zijn.

Verder kan ook verwezen worden naar Uw arresten n° 44.855 dd. 09.11.1993 en n° 51.005 dd. 28.12.1994 inzake het teloorgaan van een leerjaar voor een student.

Tenslotte wijst verzoeker er op dat indien de schorsing weliswaar op zich niet zal inhouden dat verzoeker de subsidie verwerft waarop hij meent aanspraak te kunnen maken de schorsing er uiteraard de tegenpartij er toe zal aanzetten om haar beslissing in heroverweging te nemen, wat een voldoende belang uitmaakt (cf. Uw arrest n° 40.482 dd. 24.09.1992)";

Overwegende dat, in zoverre de verzoekende partij aanvoert door de bestreden weigering over geen middelen meer te beschikken om de begeleiders aan het project te betalen, zij zich vooreerst op een financieel nadeel beroept; dat zulk nadeel in principe niet moeilijk te herstellen is; dat zij ten dezen niet aantoont dat dit anders zou zijn; dat voorts, in zoverre de verzoekende partij naar een negatief imago verwijst dat de stopzetting van het project met zich zou meebrengen, dit moreel nadeel door een gebeurlijke annulatie van de bestreden beslissing wordt goedgemaakt zodat het niet moeilijk te herstellen is; dat overigens ook de ernst van dat nadeel niet is bewezen; dat immers moeilijk kan worden ingezien dat, indien voldoende wordt bekendgemaakt dat het weigeren van subsidies de reden is van de stopzetting van het project, het imago van de verzoekende partij daaronder zwaar zou lijden; dat vervolgens de onmogelijkheid om voor de volgende jaren subsidiëring te verkrijgen, een nadeel is dat te hypothetisch is om daarop een schorsing te kunnen steunen; dat ten slotte de schade in hoofde van de begeleiders van en de deelnemers aan het project, geen nadeel is dat persoonlijk is aan de verzoekende partij;

Overwegende dat aldus niet voldaan is aan één van de cumulatieve voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

<u>Enig artikel</u>.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus beraadslaagd door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J.	VERMEIRE,	kamervoorzitter,
	D.	VERBIEST,	staatsraad,
	R.	STEVENS,	staatsraad,
	Ch.	BAMPS,	toegevoegd griffier.

Ingevolge het overlijden van Kamervoorzitter J. VERMEIRE wijst de Eerste Voorzitter van de Raad van State Staatsraad A. VANDENDRIESSCHE aan om de uitspraak van het arrest bij te wonen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenendertig oktober 1900 zesennegentig, door de VIIe kamer, alwaar aanwezig waren :

de HH.	D.	VERBIEST,	wnd. kamervoorzitter,
			staatsraad,
	R.	STEVENS,	staatsraad,
	A.	VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	Ch.	BAMPS,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

Ch. BAMPS. **D. VERBIEST.**